MOHAMAD HANAFI MOHAMAD HASHIM lwn. PP

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
TENGKU MAIMUN TUAN MAT HMR
AHMADI ASNAWI HMR
KAMARDIN HASHIM HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: B-05-88-04-2015]
12 MEI 2016

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 – Seksyen 39B(1)(a) – Pengedaran dadah berbahaya – Dadah dijumpai dalam beg yang dijinjit tertuduh – Sabitan dan hukuman – Rayuan – Anggapan pengetahuan dan pengedaran – Seksyen 37(d) dan 37(da) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') – Sama ada hakim bicara boleh mengguna pakai kedua-dua anggapan pemilikan dan pengedaran – Sama ada hakim bicara boleh bergantung pada keterangan langsung dan secara alternatif mengguna pakai anggapan di bawah ADB – Sama ada hakim bicara mempertimbangkan pembelaan tertuduh secukupnya – Sama ada sabitan dan hukuman selamat*

PROSEDUR JENAYAH: *Rayuan – Rayuan terhadap sabitan dan hukuman – Dadah berbahaya – Pengedaran – Anggapan pengetahuan dan pengedaran – Seksyen 37(d) dan 37(da) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') – Sama ada hakim bicara boleh mengguna pakai kedua-dua anggapan pemilikan dan pengedaran – Sama ada hakim bicara boleh bergantung pada keterangan langsung dan secara alternatif mengguna pakai anggapan di bawah ADB – Sama ada hakim bicara mempertimbangkan pembelaan tertuduh secukupnya – Sama ada sabitan dan hukuman selamat*

Pada 21 Januari 2013, SP6 menerima maklumat daripada sumber mengenai aktiviti pengedaran dadah oleh seorang lelaki yang dikenali sebagai 'Lekuk'. Pada 22 Januari 2013, SP6 menghubungi nombor telefon Lekuk yang diberikan oleh sumber. Dalam perbualan tersebut, SP6 meminta bekalan 1/2kg dadah ganja dan Lekuk bersetuju untuk membekalkannya. Pada 25 Januari 2013, SP6 menerima panggilan telefon daripada Lekuk menyatakan bekalan 1/4kg ganja sedia untuk diserahkan dengan harga RM550. Pada 26 Januari 2013, SP6 melihat seorang lelaki berjalan kaki dari arah hadapan kenderaan SP6 sambil menjinjit satu beg berwarna hitam bertulisan 'Digi'. Setibanya di kenderaan yang dinaiki oleh SP6, lelaki tersebut terus masuk ke dalam tempat duduk belakang kereta tersebut. Lelaki tersebut mengesahkan bahawa dia adalah Lekuk. Lekuk membuka beg plastik merah tersebut dan menunjukkan satu ketulan mampat daun kering kepada SP6. Ketika itu, SP5 dan pasukannya melakukan serbuan dan berjaya menahan Lekuk iaitu perayu dalam kes ini. Ahli kimia mengesahkan bahawa ketulan mampat tumbuhan kering tersebut mengandungi dadah berbahaya jenis ganja seberat 239g. Justeru, perayu dipertuduh di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB'). Perayu, dalam pembelaannya menghujahkan, antara lain, bahawa beg berisi ganja tersebut ditinggalkan

A oleh seorang bernama Joe di dalam kereta perayu. Pada masa kejadian perayu mahu menyerahkan semula beg tersebut kepada Joe setelah menerima panggilan telefon daripada orang yang tidak dikenali kononnya bercakap bagi pihak Joe. Perayu menafikan (i) pengetahuan terhadap dadah yang berada dalam beg tersebut; (ii) perbualan telefon mengenai dadah; dan (iii) perbualan B dengan pihak polis berkenaan jual-beli dadah. Hakim bicara mendapati pembelaan perayu bersifat rekaan, penafian kosong, berbentuk satu fikiran terkemudian dan gagal menimbulkan keraguan munasabah terhadap kes pihak pendakwaan. Oleh itu, perayu disabitkan atas pertuduhan dan dijatuhkan hukuman gantung hingga mati. Oleh itu, rayuan ini. Alasan-alasan yang dikemukakan oleh perayu dalam rayuannya, antara lain, adalah bahawa C hakim bicara (i) terkhilaf apabila mengguna pakai kedua-dua anggapan pemilikan di bawah s. 37(d) ADB dan pengedaran di bawah s. 37(da) ADB; dan (ii) gagal memberi pertimbangan secukupnya terhadap keterangan pembelaan perayu.

D **Diputuskan (membenarkan rayuan perayu; mengetepikan sabitan dan hukuman Mahkamah Tinggi; melepaskan dan membebaskan perayu)**
Oleh Kamardin Hashim HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Keadaan di mana hakim bicara bergantung kepada keterangan langsung dan secara alternatif mengguna pakai anggapan di bawah ADB, adalah E sesuatu yang tidak wajar. Dengan berbuat demikian, perayu diprejudiskan dari segi beban untuk mengemukakan keterangan sama ada untuk mengemukakan keterangan bagi menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes *prima facie* pihak pendakwaan ataupun mengemukakan keterangan untuk mematahkan anggapan atas imbangan F kebarangkalian. (perenggan 18)

(2) Hakim bicara terkhilaf apabila mengguna pakai kedua-dua anggapan statutori di bawah s. 37(d) ADB untuk elemen milikan *mens rea* dan s. 37(da) ADB untuk elemen pengedaran. Seksyen 37A ADB yang membenarkan kedua-dua anggapan statutori diguna pakai hanya mula G berkuat kuasa pada 15 Februari 2014. Oleh kerana tangkapan dan rampasan barang kes dadah berlaku pada 26 Januari 2013, iaitu sebelum tarikh kuat kuasa peruntukan baru s. 37A ADB, peruntukan tersebut yang berbentuk undang-undang substantif tidak terpakai secara kebelakangan. Dengan itu, s. 37A yang membenarkan kedua-dua H anggapan tidak terpakai terhadap kes perayu. (perenggan 21)

(3) Hakim bicara mendapati pihak pendakwaan berjaya membuktikan pertuduhan terhadap perayu melalui pemakaian anggapan milikan dan juga pengedaran di akhir kes. Namun pada masa yang sama, hakim bicara membuat dapatan fakta yang positif bahawa kedua-dua elemen I tersebut berjaya dibuktikan melalui keterangan langsung. Oleh itu, hakim bicara tersalah arah melalui ketidakarahan sehingga menimbulkan ketidaktentuan dan kecelaruan tentang dapatan beliau

terhadap kedua-dua elemen utama pertuduhan terhadap perayu. Salah arahan kerana ketidakarahan oleh hakim bicara ini menimbulkan prejudis terhadap perayu. Walaupun hakim bicara menggunakan dengan betul salah satu anggapan statutori di bawah ADB untuk membuktikan salah satu elemen pertuduhan, hakim bicara gagal membuat dapatan sama ada atau tidak anggapan tersebut berjaya dipatahkan oleh pihak pembelaan atas imbangan kebarangkalian. (perenggan 23)

(4) Kegagalan hakim bicara membuat penilaian secukupnya mengenai pembelaan perayu merupakan satu salah arahan kerana ketidakpatuhan terhadap kehendak di bawah s. 182A(1) Kanun Tatacara Jenayah dan ia mendatangkan prejudis serta ketidakadilan terhadap perayu. Terdapat merit dalam rayuan perayu terhadap sabitan dan dengan itu, sabitan terhadap perayu tidak selamat. (perenggan 27 & 37)

English *Headnotes*

On 21 January 2013, SP6 received an information from a source on drug trafficking activity by a man known as 'Lekuk'. On 22 January 2013, SP6 contacted Lekuk's phone number provided by the source. In the conversation, SP6 asked for a supply of 1/2kg cannabis and Lekuk agreed to supply the same. On 25 January 2013, SP6 received a phone call from Lekuk informing him that supply of 1/4kg cannabis was ready for delivery for RM550. On 26 January 2013, SP6 saw a man walking towards the direction of SP6's vehicle while carrying a black bag engraved with word 'Digi'. Upon arriving at the vehicle in which SP6 was seated, the man immediately sat at the back passenger seat of the car. The man confirmed that he was Lekuk. Lekuk opened the red plastic bag and showed a slab of dried leaves to SP6. At that time, SP5 and his team ambushed and successfully detained Lekuk, the appellant in this case. The chemist confirmed that the slabs of dried plants contained cannabis-type dangerous drugs weighing 239g. Hence, the appellant was charged under s. 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA'). The appellant, in his defence contended, *inter alia*, that the bag containing cannabis was abandoned by a man named Joe in the appellant's car. At the time of the incident, the appellant wanted to return the bag to Joe after receiving a phone call from a stranger ostensibly speaking on behalf of Joe. The appellant denied (i) knowledge of the drugs in the bag; (ii) the telephone conversations about the drugs; and (iii) having conversation with the police regarding the buying and selling of drugs. The trial judge found that the appellant's defence was fictitious, a bare denial, an afterthought and failed to raise any reasonable doubt against the prosecution case. Therefore, the appellant was convicted of the charges and sentenced to death. Hence, the present appeal. The grounds adduced by the appellant in his appeal, *inter alia*, were that the trial judge (i) erred in applying the double presumption of possession under s. 37(d) of the DDA and trafficking in under s. 37(da) of the DDA; and (ii) failed to give adequate consideration to the evidence of the appellant's defence.

A **Held (allowing appellant's appeal; setting aside conviction and sentence of High Court; acquitting and discharging appellant)**
Per Kamardin Hashim JCA delivering the judgment of the court:

(1) The circumstances in which the trial judge relied on direct evidence and alternatively applying the presumption under DDA, were something
B unnatural. In so doing, the appellant was prejudiced in terms of evidential burden as to whether to produce evidence to raise a reasonable doubt against the prosecution's *prima facie* case or to adduce evidence to rebut the presumption on a balance of probabilities.

C **(2)** The trial judge erred in applying double statutory presumptions under s. 37(d) of the DDA for *mens rea* of element of possession and s. 37(da) of the DDA for trafficking in. Section 37A of the DDA that allows double statutory presumption came into effect only on 15 February 2014. Since the arrests and the seizure of the drug case materials occurred on 26 January 2013, *ie* before the effective date of the new
D provisions of s. 37A of the DDA, the said provision in the form of substantive law does not apply retrospectively. Thus, s. 37A which allows double presumptions did not apply to the case against the appellant.

(3) The trial judge found that the prosecution had proven the charges against the appellant by applying the presumptions of possession and trafficking
E in at the end of the case. However, at the same time, trial judge made positive findings of fact that both elements were successfully proved through direct evidence. Therefore, the trial judge misdirected himself by way of non-direction resulting in uncertainty and confusion on his findings against the two main elements of charges towards the appellant.
F Misdirection by way of non-direction by the trial judge had prejudiced the appellant. Although the trial judge had correctly used one of the statutory presumptions under the DDA to prove an element of the charge, the trial judge failed to make a finding as to whether or not these presumptions had been defeated by defence on balance of probabilities.

G **(4)** The failure of the trial judge to adequately assess the appellant's defence was a misdirection as it was a non-compliance of the requirement of s. 182A(1) of the Criminal Procedure Code and had caused prejudice and unfairness against the appellant. There was merit in the appellant's appeal against his conviction and therefore, the conviction of the
H appellant was rendered unsafe.

Kes-kes yang dirujuk:
Choo Chang Teik & Anor v. PP [1991] 3 CLJ 2387; [1991] 1 CLJ (Rep) 54 SC ***(dibezakan)***
Dalip Bhagwan Singh v. PP [1997] 4 CLJ 645 FC ***(dirujuk)***
I *Goh Ah Yew v. PP [1948] 1 LNS 13 HC* ***(dirujuk)***
Illian & Anor v. PP [1988] 1 LNS 139 SC ***(dirujuk)***
Noor Azman Abidin v. PP [2014] 1 CLJ 58 CA ***(dirujuk)***
Ooi Hock Kheng v. PP [2014] 1 LNS 685 CA ***(dirujuk)***

PP v. Chia Leong Foo [2000] 4 CLJ 649 HC ***(dirujuk)***
PP v. Yuvaraj [1968] 1 LNS 116 PC ***(dirujuk)***
Prasit Punyang v. PP [2014] 7 CLJ 392 CA ***(dirujuk)***
Seyedalireza Seyedhedayatollah Ehteshamiardestani v. PP [2014] 4 CLJ 406 CA ***(dirujuk)***
Soorya Kumar Narayanan v. PP [2009] 6 CLJ 257 CA ***(dirujuk)***
Ugonna Philip Nwankwo v. PP [2016] 2 CLJ 247 CA ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Criminal Procedure Code, s. 182A(1)
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 37(d), (da), 37A, 39B(1)(a)
Evidence Act 1950, ss. 105, 114(g)
Penal Code, s. 84

Bagi pihak perayu - Afifuddin Ahmad Hafifi; T/n Salehuddin Saidin & Assocs
Bagi pihak respondan - Nurshafini Mustafha; TPR

[Nota pengarang: Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Shah Alam; Perbicaraan Jenayah No: 45A-161-08-2013 (ditolak).]

Dilaporkan oleh Sandra Gabriel

PENGHAKIMAN

Kamardin Hashim HMR:

[1] Ini adalah rayuan perayu terhadap sabitan dan hukuman mati yang dijatuhkan oleh Hakim Mahkamah Tinggi di Shah Alam atas kesalahan mengedar dadah berbahaya di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ("ADB").

[2] Pertuduhan di mana perayu telah disabitkan dibaca seperti berikut:

> Bahawa kamu pada 26.1.2013, jam lebih kurang 11.45 pagi, bertempat di hadapan 7 Eleven Jalan PJS 6/5F, Desa Mentari, di dalam Daerah Petaling, di dalam Negeri Selangor Darul Ehsan, telah mengedar dadah berbahaya iaitu Cannabis seberat 239 gram dengan itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama.

Kes Pendakwaan

[3] Fakta kes pihak pendakwaan secara ringkasnya adalah seperti berikut. Pada 21 Januari 2013 jam 10 pagi, D/Kpl Norhisham bin Mustapar (SP6) telah menerima maklumat dari sumber mengenai aktiviti pengedaran dadah di kawasan Desa Mentari, Petaling Jaya oleh seorang lelaki Melayu dikenali sebagai Lekuk. Maklumat diterima telah disampaikan kepada Insp Mohamad Nazri bin Nordin (SP5). Arahan diberikan oleh SP5 untuk siasatan lanjut diteruskan oleh SP6.

[4] Pada 22 Januari 2013, SP6 telah menghubungi nombor telefon Lekuk yang diberikan oleh sumber. Dalam perbualan itu, SP6 telah meminta bekalan 1/2 kilo dadah ganja. Lekuk bersetuju untuk membekalkan 1/2 kilo ganja kepada SP6 dan akan menghubungi SP6 semula setelah bekalan ganja diperolehi.

[5] Pada 25 Januari 2013 jam lebih kurang 2.30 petang, SP6 telah menerima panggilan telefon dari Lekuk menyatakan bekalan 1/4 kilo ganja telah sedia untuk diserahkan dengan harga RM550. Terdapat tawar-menawar harga namun Lekuk tetapkan harga kekal RM550. Transaksi jual-beli dipersetujui akan dilakukan pada keesokan hari, iaitu pada 26 Januari 2013 sekitar jam 11.30 pagi di Jalan PJS 6/5F, Desa Mentari, Petaling Jaya.

[6] Pada 26 Januari 2013 jam lebih kurang 10 pagi, SP6 dan D/Kpl Azrul telah menaiki kenderaan Nissan Sentra JKT 8509 berada di tempat yang dijanjikan. Manakala satu pasukan serbuan diketuai oleh SP5 turut membuat pemerhatian di sekitar tempat kejadian. Telah dipersetujui semasa taklimat bahawa SP6 hendaklah menekan brek sebanyak tiga kali sekiranya target ada membawa dadah seperti dijanjikan sebagai isyarat supaya SP5 melakukan serbuan dan tangkapan.

[7] Setelah berada di hadapan 7 Eleven, SP6 telah menghubungi Lekuk dan dimaklumkan Lekuk akan tiba di situ lebih kurang jam 11.30 pagi. Pada jam lebih kurang 12.10 tengah hari, SP6 melihat satu lelaki datang dengan berjalan kaki dari arah hadapan kenderaan beliau sambil menjinjit satu beg berwarna hitam bertulisan 'Digi'. Setelah sampai di kenderaan dinaiki oleh SP6, lelaki Melayu itu terus masuk ke dalam kereta di tempat duduk belakang. Lelaki itu mengesahkan bahawa dia adalah Lekuk.

[8] Lekuk telah membuka beg hitam bertulisan 'Digi' dan SP6 dapat melihat di dalamnya sebuah beg plastik berwarna merah. Lekuk telah membuka beg plastik merah tersebut dan menunjukkan satu ketulan mampat daun kering kepada SP6 yang disyaki dadah ganja. SP6 telah memberi isyarat dengan menekan brek tiga kali.

[9] Setelah melihat isyarat yang diberikan oleh SP6, SP5 dan pasukannya telah melakukan serbuan dan telah berjaya menahan Lekuk yang dicamkan sebagai perayu dalam kes ini. Rampasan barang kes dilakukan oleh SP5 sebelum perayu dan rampasan dibawa balik ke balai untuk tindakan lanjut.

[10] Barang kes satu ketulan mampat tumbuhan kering disyaki ganja telah dihantar ke Jabatan Kimia untuk dianalisa. Ahli kimia, Dr Vanitha a/p Kunalan (SP4) mengesahkan hasil analisis yang dilakukan, ketulan mampat tumbuhan kering tersebut mengandungi dadah berbahaya jenis cannabis seberat 239g, hal perkara pertuduhan.

Dapatan Hakim Bicara Di Akhir Kes Pendakwaan

[11] Hakim bicara membuat dapatan bahawa pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes *prima facie* terhadap perayu. Hakim bicara menerima keterangan SP5 dan SP6 bahawa barang kes dadah berada dalam milikan sebenar perayu oleh kerana dadah yang dipertuduhkan berada di dalam beg yang dijinjit oleh perayu. Hakim bicara juga mendapati bahawa perayu telah memiliki dadah yang dipertuduhkan dengan pengetahuan salah dan bahawa dadah itu dimiliki untuk tujuan diedarkan. Oleh itu perayu telah diperintahkan untuk membela diri atas pertuduhan.

Kes Pembelaan

[12] Perayu telah memberi keterangan dengan membela diri secara bersumpah. Pembelaan perayu ringkasnya adalah seperti berikut:

(a) beliau bekerja dengan Syarikat DIGI di Seksyen 14, Petaling Jaya sejak dari tahun 2007. Rakan-rakan memanggil beliau sebagai 'Boy' dan teman sekerja beliau bernama 'Joe' atau nama sebenarnya Raja Azizul bin Raja Abdullah menggelar beliau 'Lekuk'. Beliau telah beristeri dan mempunyai 2 orang anak.

(b) pada malam 25.1.2013, rakan beliau bernama Joe ada menghubungi beliau meminta memulangkan sebuah beg yang disimpan dalam boot kereta beliau, Proton Wira WDW 8572 selepas selesai mereka bermain futsal ketika mereka berhenti disebuah kedai makan pada hari yang sama.

(c) pada 26.1.2013 jam lebih kurang 10.30 pagi beliau telah bertolak dari rumah pergi ke Desa Mentari untuk memulangkan beg tersebut kepada Joe. Beliau tiba di sana jam 11.00 pagi dan menunggu Joe di sebuah kedai mamak. Kereta beliau letakkan di tepi kedai mamak tersebut. Semasa menunggu 'Joe', beliau telah terima satu panggilan telefon dari pemanggil yang beliau tidak kenali dan bertanya sama ada beliau adakah 'Lekuk'. Beliau telah mengakui bahawa dia adalah 'Lekuk'. Pemanggil telah memaklumkan Joe berada bersama dengannya dalam sebuah kereta Nissan Sentra warna silver yang di letak di hadapan kedai 7 Eleven.

(d) apabila beliau sampai di hadapan 7 Eleven, beliau nampak seorang lelaki melambai kepadanya serta menyapa beliau serta bertanya sama ada beliau 'Lekuk'. Lelaki itu telah meminta beliau untuk masuk ke dalam kereta Nissan Sentra tersebut.

(e) setelah beliau masuk ke dalam kereta Nissan Sentra tersebut, lelaki tersebut meminta beg yang beliau bawa dan tiba-tiba kereta itu diserbu oleh pihak polis.

(f) beliau menafikan pengetahuan terhadap dadah yang berada di dalam beg tersebut, menafikan perbualan telefon dengan lelaki itu mengenai dadah dan menafikan perbualan dengan pihak polis berkenaan jual-beli dadah.

Dapatan Hakim Bicara Di Akhir Kes Pembelaan

[13] Hakim bicara mendapati pembelaan perayu bersifat rekaan, penafian kosong dan berbentuk satu pemikiran terkemudian. Selain itu hakim bicara menolak pembelaan perayu sebagai tidak munasabah dan tidak kredibel. Hakim bicara menerima keterangan SP5 dan SP6 oleh kerana tiada alasan untuk menolak keterangan SP6 dan tiada alasan untuk SP5 dan SP6 mereka-reka cerita untuk memerangkap perayu.

[14] Hakim bicara juga mengguna pakai anggapan di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 terhadap kegagalan perayu untuk memanggil Joe sebagai saksi pihak pembelaan. Selanjutnya hakim bicara mendapati pihak

pembelaan gagal menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pihak pendakwaan, manakala pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan pertuduhan terhadap perayu melampaui keraguan yang munasabah. Perayu telah disabitkan atas pertuduhan dan dihukum gantung hingga mati.

Rayuan Perayu

[15] Di hadapan kami, peguam bela terpelajar Encik Afifuddin Ahmad Hafifi telah menghujahkan tujuh alasan rayuan perayu. Alasan-alasan itu adalah:

(a) hakim bicara terkhilaf apabila mengguna pakai kedua-dua anggapan terhadap elemen pengetahuan dan juga elamen pengedaran;

(b) hakim bicara gagal memberi pertimbangan dengan secukupnya keterangan pembelaan perayu;

(c) kelakuan perayu telah menidak pengetahuan perayu terhadap barang kes dadah;

(d) anggapan di bawah seksyen 114(g) Akta Keterangan 1950 tidak boleh terpakai terhadap perayu atas ketidakpanggilan Joe;

(e) terdapat percanggahan material dalam keterangan SP5 dan SP6.

(f) kegagalan saksi-saksi SP5, SP6 dan SP7 mengecam barang kes menyebabkan putus rantaian keterangan mengenai barang kes; dan

(g) hakim bicara mengambilkira fakta yang tidak dibuktikan.

Dapatan Kami

[16] Untuk alasan rayuan yang pertama, peguam bela terpelajar menghujahkan bahawa hakim bicara telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila telah mengguna pakai kedua-dua anggapan pemilikan di bawah s. 37(d) ADB dan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) ADB. Hakim bicara telah mengguna pakai kedua-dua anggapan secara sewenang-wenang walaupun hakim bicara mendapati terdapat keterangan langsung yang mencukupi untuk membuktikan kedua-dua elemen milikan dan juga elemen pengedaran. Walau bagaimanapun di akhir kes pembelaan, hakim bicara gagal untuk membuat sebarang dapatan sama ada pihak pembelaan telah berjaya mematahkan kedua-dua anggapan tersebut atas imbangan kebarangkalian. Peguam bela menghujahkan wujud kecelaruan dan ketidaktentuan dalam penghakiman hakim bicara mengenai sama ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes mereka berdasarkan kepada anggapan ataupun melalui keterangan langsung (direct evidence). Akhirnya dihujahkan ini telah mendatangkan prejudis kepada pihak perayu.

[17] Kami bersetuju dengan hujahan peguam bela terpelajar. Setelah meneliti penghakiman hakim bicara, kami mendapati bantahan oleh peguam bela terpelajar adalah berasas. Kami perturunkan dapatan-dapatan berikut dalam penghakiman hakim bicara yang menjadi asas bantahan peguam bela terpelajar:

(i) Di mukasurat 10 - 11 AR Jilid 1:

Memandangkan pihak pendakwaan telah membuktikan bahawa Tertuduh mempunyai kawalan dan jagaan terhadap barang kes dadah tersebut, maka anggapan di bawah Seksyen 37(da) ADB 1952 adalah terpakai bagi membuktikan bahawa Tertuduh mempunyai pemilikan dan pengetahuan terhadap dadah yang dijumpai di dalam beg hitam "DIGI" P10 sehingga dibuktikan sebaliknya.

(ii) Di muka surat 12 AR Jilid 1:

Melalui keterangan SP5 dan SP6, elemen pengetahuan oleh Tertuduh ini ke atas dadah yang dijumpai tersimpan di dalam beg DIGI P10 itu berjaya dibuktikan berdasarkan:

i. SP5 dan SP6 melihat Lekuk datang berjalan berseorangan dengan membawa ekshibit P10.

ii. Lekuk telah membuka beg DIGI P10 dan menunjukkan isi kandungannya (ekshibit P9(2)) kepada SP6.

(iii) Juga di muka surat 12 AR Jilid 1:

Tindakan serta perbuatan Tertuduh semasa kejadian jelas menunjukkan bahawa Tertuduh bukan sahaja berada di dalam milikannya dadah-dadah tersebut, malahan berlaku perbuatan mengedar sepertimana diperuntukkan di bawah Seksyen 2 Akta Dadah Berbahaya 1952 yang mentakrifkan maksud pengedaran. Walaupun 'milikan' tidak termasuk di bawah definisi mengedar, perbuatan Tertuduh yang mengangkut dan membawa dadah dari satu tempat ke tempat lain itu, adalah terjumlah daripada perbuatan mengedar. Ini berdasarkan kepada keterangan bahawa tindakan Tertuduh yang dilakukan olehnya membawa dadah tersebut yang disorokkan di dalam beg hitam DIGI P10 tersebut. Berdasarkan kepada cara dadah tersebut dibawa dan disembunyikan, 'irresistable inference' boleh dibuat bahawa Tertuduh sememangnya berniat untuk mengedarkan dadah berbahaya tersebut.

Jelaslah, perbuatan Tertuduh tersebut terjumlah kepada pengedaran secara langsung sebagaimana yang didefinisikan di bawah Seksyen 2 Akta Dadah Berbahaya, 1952.

(iv) Dan seterusnya di muka surat 25 AR Jilid 1, hakim bicara menyatakan anggapan pengedaran terpakai:

Meneliti pula kepada berat dadah tersebut, ia dengan sendirinya mencukupi dari segi undang-undang untuk menganggap yang Tertuduh mengedar dadah tersebut.

[18] Mahkamah ini dalam kes-kes terdahulu telah dengan jelas memutuskan bahawa dalam situasi dan keadaan yang serupa di mana hakim bicara bergantung kepada keterangan langsung dan secara alternatif telah mengguna pakai anggapan di bawah ADB, adalah sesuatu yang tidak wajar. Dengan berbuat demikian, perayu telah diprejudiskan dari segi beban untuk mengemukakan keterangan (evidential burden) sama ada untuk

A mengemukakan keterangan bagi menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes *prima facie* pihak pendakwaan ataupun mengemukakan keterangan untuk mematahkan anggapan atas imbangan kebarangkalian seperti yang telah diputuskan dalam kes *PP v. Yuvaraj* [1968] 1 LNS 116; [1969] 2 MLJ 89.

B **[19]** Dalam kes *Seyedalireza Seyedhedayatollah Ehteshamiardestani v. PP* [2014] 4 CLJ 406, mahkamah ini telah memutuskan isu yang sama seperti berikut:

> [21] In our view, the approach of not electing or making a finding on which presumption that was invoked but by merely relying on the
C alternative, is most undesirable. It reflects the uncertainty on the part of the trial judge to make a finding. The trial judge ought to make the necessary finding i.e. whether it was actual or presumed possession and whether it was presumed or actual trafficking based on the evidence before her. We are further of the view that it is important that such a finding be made as it impacts the burden placed on the defence.
D
> [22] In this regard we echo the views of Augustine Paul J (as His Lordship then was) in the case of *PP v. Chia Leong Foo* [2000] 4 CLJ 649:
>
> > It must first be observed that reliance on the presumption provisions where there is available evidence of the facts to be
> E presumed will be unfavourable to the accused. This is because where the court relies on a statutory provision relating to a presumption of law like the presumption provisions it is bound to take the fact as proved until evidence to the contrary is given, on a balance of probabilities, to disprove it (see *PP v. Yuvaraj* [1969] 2 MLJ 69; *Nagappan Kuppusamy v. PP* [1988] 2 MLJ 53). This
> F results in a legal burden being imposed on an accused person though it is not illegal. Failure to discharge the burden, even where a reasonable doubt as to guilt exists, will be followed by conviction (see *State v. Mello & Anor* [1999] 1 LRC 215). However, if the court had acted on the available evidence in proof of the relevant ingredients without resorting to presumptions there is only an
> G evidential burden on an accused person to raise a reasonable doubt. The indiscriminate use of presumptions when there is evidence of the facts to be presumed will be unfavourable to the accused as it will place a heavier burden on him which could have been avoided. Fairness to the accused therefore demands that the presumption provisions are used only when there is no evidence
> H of the facts to be presumed.
>
> [23] In the instant case, it is our judgment that the failure of the learned trial judge to make a finding as to which presumption was relied upon for possession and trafficking and the failure to consider whether the appellant had rebutted the presumption, amounts to a misdirection by way
I of non-direction which has prejudiced the appellant.

[20] Dalam keputusan terbaru oleh mahkamah ini dalam kes *Ugonna Philip Nwankwo v. PP* [2016] 2 CLJ 247 sekali lagi telah mengulangi dan menekankan perihal perkara yang sama seperti berikut:

> [25] We will consider the first and the second grounds of appeal together. It cannot be denied that reading the grounds of judgment as a whole, we were left in a state of doubt whether the *prima facie* case on the second charge was premised on presumed possession under s. 37(d) and trafficking under s. 2 of the Act or whether it was on actual possession and presumed trafficking under s. 37(da) of the Act.
>
> [26] This court had the occasion to consider similar issues in *Seyedalireza* (*supra*). The learned trial judge in *Seyedalireza* (*supra*) had committed the same error where Her Ladyship had invoked both presumptions under s. 37(d) and (da) of the Act in the alternative and had failed to make a finding at the end of the defence case as to whether the appellant had rebutted the presumption.
>
> [27] In *Seyedalireza* (*supra*), this court had unanimously ruled that the approach of the trial judge in merely relying on the alternative without electing or making a finding whether it was actual or presumed possession and whether it was presumed or actual trafficking based on the evidence before the trial judge, amounted to a misdirection by way of a non-direction. The order of conviction and sentence of the High Court was set aside and the appellant was acquitted and discharged. The order of this court in *Seyedalireza* (*supra*) was affirmed by the Federal Court *vide* Mahkamah Persekutuan Rayuan Jenayah 05-53-03-2014(B).

(lihat sama *Soorya Kumar Narayanan v. PP* [2009] 6 CLJ 257; *PP v. Chia Leong Foo* [2000] 4 CLJ 649 dan *Ooi Hock Kheng v. PP* [2014] 1 LNS 685; [2015] 1 MLRA 425).

[21] Kami juga mendapati bahawa hakim bicara telah terkhilaf apabila mengguna pakai kedua-dua anggapan statutori di bawah s. 37(d) untuk elemen milikan *mens rea* dan s. 37(da) untuk elemen pengedaran. Seksyen 37A ADB yang membenarkan kedua-dua anggapan statutory diguna pakai hanya mula berkuat kuasa pada 15 Februari 2014. Oleh kerana tangkapan dan rampasan barang kes dadah dalam kes terhadap perayu berlaku pada 26 Januari 2013, sebelum tarikh kuat kuasa peruntukan baru 37A tersebut, pada hemat kami peruntukan itu yang berbentuk undang-undang substantif tidak terpakai secara kebelakangan. Dengan itu, s. 37A yang membenarkan kedua-dua anggapan tidak terpakai terhadap kes perayu.

[22] Dalam kes *Dalip Bhagwan Singh v. PP* [1997] 4 CLJ 645, keputusan Mahkamah Persekutuan jelas mengenai prinsip undang-undang berkaitan pemakaian secara kebelakangan peruntukan undang-undang substantif seperti berikut:

> In respect of legislation on substantive law, there is a rule of presumption that it is not retrospective in operation in the absence of a contrary intention by express words or by necessary implication. Conversely, in respect of legislation on evidence or procedure, the presumption is that

A it is retrospective in operation in the absence of a contrary intention, unless, the application of such legislation deprives a person of a vested right and offends art. 7 of the Federal Constitution.

[23] Setelah meneliti penghakiman hakim bicara, kami mendapati di akhir kes hakim bicara telah mendapati pihak pendakwaan telah berjaya B membuktikan pertuduhan terhadap perayu melalui pemakaian anggapan milikan dan juga pengedaran. Namun pada masa yang sama, hakim bicara membuat dapatan fakta yang positif bahawa kedua-dua elemen tersebut telah berjaya dibuktikan melalui keterangan langsung. Pada hemat kami hakim bicara telah tersalah arah dirinya melalui ketidakarahan sehingga C menimbulkan ketidaktentuan dan kecelaruan tentang dapatan beliau terhadap kedua-dua elemen utama pertuduhan terhadap perayu. Kami bersetuju atas salah arahan kerana ketidakarahan oleh hakim bicara ini telah menimbulkan prejudis terhadap perayu. Sekiranya pun hakim bicara telah menggunakan dengan betul salah satu anggapan statutori di bawah ADB untuk membuktikan salah satu elemen pertuduhan, kami mendapati hakim bicara D telah gagal membuat dapatan sama ada atau tidak anggapan tersebut telah berjaya dipatahkan oleh pihak pembelaan atas imbangan kebarangkalian.

[24] Alasan kedua rayuan perayu adalah atas kegagalan hakim bicara memberi penghargaan secukupnya sebelum mendapati pembelaan perayu E sebagai tidak munasabah, sukar dipercayai, satu penafian kosong, satu rekaan dan satu pemikiran terkemudian. Dihujahkan hakim bicara gagal memberi perhatian terhadap keterangan SP5, SP6 serta keterangan perayu berkaitan dengan pengetahuan yang menjadi asas elemen milikan. Keterangan-keterangan matan SP5 dan SP6 menjurus kepada dua set keterangan yang berbeza. Keterangan SP5, SP6 dan perayu adalah seperti berikut: F

SP5 (di muka surat 47 AR Jld. 1)

Q : Bila awak suruh saspek keluar dari kereta beg itu ada di mana?

A : Dia bawa keluar dari kereta.

G SP6 (di muka surat 64 - 65 AR Jld. 1)

Q : Semasa keluar dari kereta atas arahan Inspektor Nazri, beg dibawa bersama keluar?

A : Semasa itu beg bersama Inspektor Nazri.

H Q : Inspektor Nazri ambil beg daripada dalam kereta?

A : Ya, bersama dengan OKT.

Q : Bukan OKT yang bawa keluar beg itu bersama dia?

A : Ya, bukan.

I Perayu (di muka surat 88 AR Jld. 1)

Q : Dia minta beg atau kamu bawa?

A : Dia minta beg dan saya terus bagi.

...

Q : Seingat kamu, masa kamu di dalam kereta itu sebelum diserbu ada beg itu dibuka di hadapan kamu?

A : Tidak ada.

Q : Semasa kamu diserbu, beg itu ada dengan siapa?

A : Dekat driver.

[25] Pembelaan perayu adalah bahawa beg berisi ganja tersebut telah ditinggalkan oleh Joe di dalam kereta perayu. Pada masa kejadian perayu mahu menyerahkan semula beg itu kepada Joe setelah menerima panggilan telefon dari orang yang tidak dikenali kononnya bercakap bagi pihak Joe. Keterangan ini dihujahkan telah gagal dipertimbangkan oleh hakim bicara. Juga dihujahkan bahawa pembelaan perayu bukanlah seperti didakwa oleh hakim bicara sebagai satu penafian, rekaan dan pemikiran terkemudian. Keterangan perayu mengenai perkara ini di ms. 81 dan 83 AR Jld. 1, seperti berikut:

Q : Boleh beritahu Mahkamah siapa Joe?

A : Dia adalah kawan saya bernama Raja Azizul bin Raja Abdullah yang sebaya dengan saya. Joe bekerja di Digi, Seksyen 13, Petaling Jaya. Saya bekerja di Digi Seksyen 14, Petaling Jaya.

...

Q : Malam itu Joe telefon kamu?

A : Ada.

Q : Bila Joe telefon?

A : Saya tidak pasti pukul berapa dia telefon saya. Dia telefon saya pada waktu malam itu tetapi saya tidak pasti pukul berapa.

Q : Kenapa Joe telefon kamu?

A : Dia ingin mengambil beg yang dia tumpangkan dekat saya.

Q : Apa kamu kata?

A : Saya kata sudah lewat dan saya kata esok.

[26] Dalam kes Mahkamah Rayuan, *Noor Azman Abidin v. PP* [2014] 1 CLJ 58 telah diputuskan seperti berikut:

> [12] The hallmark of judgment writing in criminal case is achieved only when there has been a just and fair assessment of the defence story as long as it is not inherently incredible taking into consideration that it is for the prosecution to prove its case beyond reasonable doubt at the prosecution case as well as the defence stage, notwithstanding the fact where the law may require the defence to rebut the charge on balance of probabilities. Lack of proper assessment will in actual fact compromise the integrity of the decision making process, making the conviction unsafe. The related jurisprudence on assessment of the defence case was eloquently stated by Justice Sharma as early as 1971 in the case of *PP v. Saimin & Ors* [1971] 2 MLJ 16 in the following words:

A conviction cannot be sustained even if the court is satisfied that the prosecution story "may be true" unless and until it is found that the prosecution's story "must be true". The burden of proof remains on the prosecution throughout the trial. If the learned magistrate was not satisfied with the case of the prosecution it was his duty to acquit and discharge the accused at the close of the prosecution's case. The falsity of the defence does not relieve the prosecution from proving the prosecution's case beyond reasonable doubt.

[27] Meneliti penghakiman hakim bicara, kami mendapati ada merit dalam hujahan peguam bela atas isu kegagalan hakim bicara membuat penilaian secukupnya pembelaan perayu. Kegagalan itu adalah merupakan satu salah arahan kerana ketidakarahan terhadap kehendak di bawah s. 182A(1) Kanun Tatacara Jenayah dan ianya telah mendatangkan prejudis serta ketidakadilan terhadap perayu (*Prasit Punyang v. PP* [2014] 7 CLJ 392).

[28] Alasan ketiga rayuan perayu, dihujahkan kelakuan perayu menunjukkan tidak ada pengetahuan di pihak perayu terhadap barang kes dadah yang dipertuduhkan yang terkandung dalam beg hitam Digi yang dijinjit oleh perayu. Kelakuan perayu yang dihujahkan oleh peguam bela yang memihak kepada perayu termasuklah ketiadaan cubaan dari perayu untuk melarikan diri dan tidak pernah bergelut sewaktu dia ditangkap. Perayu sendiri telah membawa keluar beg Digi tersebut dari dalam kereta walaupun selepas SP5 memperkenalkan diri sebagai pegawai polis. Hakim bicara menyimpulkan perayu mempunyai pengetahuan terhadap dadah yang dipertuduhkan atas alasan perayu dalam keadaan tergamam. Keadaan ini berlaku ketika perayu berada di dalam kereta dan pintu kereta telah dibuka secara tiba-tiba dari luar oleh anggota pasukan serbuan. Dihujahkan dalam keadaan sedemikian perayu tergamam atau terkejut adalah satu reaksi biasa. Malahan dihujahkan SP6 turut terkejut apabila perayu membuka pintu dan terus masuk ke dalam kereta beliau. Kami bersetuju. Di ms. 57 AR Jld. 1, SP6 menyatakan:

Q : Ada Lekuk sampai selepas itu?

A : Lebih kurang jam 12.10 minit satu lelaki datang dari arah hadapan kenderaan yang saya bawa, terus masuk membuka pintu kereta saya dan sayapun terkejut dan saya tanya awak siapa? Dan beliau cakap beliau adalah Lekuk. Dia terus masuk dan duduk di bahagian belakang.

[29] Alasan keempat rayuan adalah bahawa hakim bicara telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila mengguna pakai anggapan di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 terhadap pihak pembelaan atas kegagalan untuk memanggil Joe sebagai saksi. Kami bersetuju dengan hujahan peguam bela. Di ms. 22 - 23 AR Jld. 1, hakim bicara membuat dapatan seperti berikut:

Mengenai Joe pula mengapakah Joe tidak dikemukakan sebagai saksinya, sedangkan menurut Tertuduh, dia telah mengenali Joe selama 3 tahun dan sering bermain Futsal bersama.

Oleh yang demikian, andaian di bawah Seksyen 114(g) Akta Keterangan 1952, terpakai ke atas Tertuduh.

Di dalam kes *Choo Chang Teik & Anor v. PP* (1991) 3 MLJ 423, Mahkamah Agung secara prinsipnya bersetuju bahawa 'adverse inference' di bawah Seksyen 114(g) Akta Keterangan boleh digunakan terhadap tertuduh atas kegagalannya untuk membawa keterangan yang boleh membantunya menyangkal pertuduhan.

It was for the defence to call that evidence and if they did not do so the jury might draw the unfavorable inference provided for by s. 114(g) of the Evidence Ordinance that is to accused … in such a case there is an onus on the defence that is to prove that the accused was insane.

[30] Pada hemat kami hakim bicara telah terkhilaf apabila berpegang kepada keputusan dalam kes *Choo Chang Teik & Anor v. PP* [1991] 3 CLJ 2387; [1991] 1 CLJ (Rep) 54 apabila mengguna pakai anggapan di bawah s. 114(g) terhadap perayu. Kes itu wajar dibezakan. Di dalam kes yang disebutkan, pembelaan perayu di dalam kes itu adalah atas isu ketidakwarasan akal (insanity) di bawah s. 84 Kanun Keseksaan. Untuk pembelaan sedemikian, terdapat peruntukan di bawah s. 105 Akta Keterangan 1950 yang memperuntukkan seperti berikut:

105. Burden of proving that case of accused comes within exceptions.

When a person is accused of any offence, the burden of proving the existence of circumstances bringing the case within any of the general exceptions in the Penal Code, or within any special exception or proviso contained in any other part of the same Code, or in any law defining the offence, is upon him, and the court shall presume the absence of these circumstances.

ILLUSTRATIONS

(a) A accused of murder alleges that by reason of unsoundness of mind he did not know the nature of the act.

The burden of proof is on A.

(b) ...

(c) ...

[31] Dalam kes *Goh Ah Yew v. PP* [1948] 1 LNS 13; [1949] 1 MLJ 150, Hakim Spencer Wilkinson telah memutuskan seperti berikut:

In the course of a long address to the Assessors the Deputy Public Prosecutor who conducted the trial in the Court below put forward various propositions of law which were quite untenable. In the first place, he invited the Assessors to draw an inference against the appellant by reason of his failure to call a certain witness who was present in Court and available. He relied upon paragraph (g) of section 114 of the Evidence

A Enactment as showing that a presumption arose that the evidence of this witness would not have corroborated that of the appellant. No such inference, however, can be drawn against an accused in a criminal trial. There no duty upon an accused to call any evidence. He is at liberty to offer evidence or not as he thinks proper and no inference unfavourable to him can be drawn because he adopts one course rather than the other. B *Emperor v. Dhunno Kazi* 8 Cal 121 at page 125 and see *Woodroffe on Evidence* 9th Edition at page 813; *Sarkar on Evidence* 5th Edition 865.

[32] Begitu juga Hakim Wan Sulaiman SCJ dalam kes *Illian & Anor v. PP* [1988] 1 LNS 139; [1988] 1 MLJ 421 telah mengulangi prinsip undang-undang yang sama seperti berikut:

C

The application by the learned Deputy to call an immigration officer under section 425 of the Criminal Procedure Code to give evidence to rebut the evidence was refused, according to the learned trial judge, in order to maintain his impartiality, yet his Lordship chose to remark (at p. 164) that "it is incumbent upon the defence to call this witness, let alone object to D the calling of the witnesses", referring to the defence's objection of the calling of the immigration officer on the question of authenticity of the Border Pass, despite those authorities which make it more than abundantly clear that section 114(g) of the Evidence Act cannot be invoked against an accused person or for that matter failure to call any witnesses made the subject of comment to the jury at a jury trial.

E

Thus, in *Goh Ah Yew v. Public Prosecutor* [1949] MLJ 150, 153 the Court of Appeal held that:

> No inference can be drawn against an accused person in a criminal trial. There is no duty upon an accused person to call any evidence. He is at liberty to offer evidence or not as he thinks proper and F no inference unfavourable to him can be drawn because he adopts one course rather than the other.

[33] Alasan kelima, terdapat percanggahan yang material antara keterangan SP5 dengan keterangan SP6 mengenai penemuan barang kes dadah dalam beg plastik merah yang berada dalam beg hitam bertulisan 'DIGI'. Peguam bela G telah merujuk kepada keterangan SP5 di ms. 46 - 47 AR Jld. 1 di mana SP5 menyatakan beliau telah membawa perayu keluar dari dalam kereta dan telah membuat pemeriksaan terhadap beg plastik warna hitam dan mendapati di dalamnya mengandungi satu bungkusan plastik merah. Setelah dibuka plastik merah, SP5 menemui satu ketulan mampat daun-daun kering disyaki dadah H jenis ganja. Peguam bela juga telah merujuk kepada keterangan SP6 di ms. 58 AR Jld.1 di mana SP6 menyatakan ketulan mampat tersebut dikeluarkan oleh perayu dari dalam plastik warna merah semasa perayu berada di dalam kereta bersama SP6. Rungutan peguam bela bahawa tiada keterangan atau penjelasan bilakah ketulan mampat itu dimasukkan semula I ke dalam plastik merah dan seterusnya ke dalam plastik hitam tersebut. Kami tidak bersetuju dengan hujahan peguam bela bahawa terdapat percanggahan material yang gagal dijelaskan mengenai perkara ini. Isu itu adalah tidak mempunyai sebarang merit.

[34] Alasan keenam, kegagalan saksi-saksi SP5, SP6 dan SP7 mengecamkan barang kes di mahkamah menyebabkan putus rantaian keterangan terhadap barang kes (P9). Setelah meneliti nota keterangan, kami bersetuju dengan bantahan peguam bela bahawa tidak terdapat sebarang rekod atau catatan mengenai barang kes telah dirujuk kepada saksi-saksi SP4, SP5, SP6 dan juga SP7. Tiada sebarang catatan atau rekod tentang penandaan barang kes dan juga pengecaman terhadap barang kes dadah dalam kes ini. Kami bersetuju dengan ketiadaan sebarang catatan atau rekod mengenainya, terdapat kelompongan yang serius dalam kes pendakwaan dari segi terputusnya rantaian keterangan mengenai barang kes.

[35] Alasan terakhir, hakim bicara telah mengambil kira fakta yang tidak dibuktikan. Peguam bela merujuk ms. 19 AR Jld. 1 di mana hakim bicara telah menyatakan seperti berikut:

> Keterangan saksi pendakwaan khususnya SP6 yang bertindak sebagai 'AP' jelas menunjukkan yang SP6 ada menelefon Tertuduh pada 22.1.2013 dengan memperkenalkan diri sebagai "ABANG" manakala Tertuduh pula mengiakan yang beliau adalah "LEKUK", dengan tujuan untuk beli ganja daripada Tertuduh. SP6 ada bertanya "ada bekalan?" dan dijawab oleh Tertuduh "ada dan nak berapa?". Lantas SP6 jawab nak 1/2 kg dan Tertuduh kata "bekalan ada tapi tak sampai ½ kg". Tertuduh menjawab, "saya akan cuba carikan bekalan itu" dan telefon semula SP6.

[36] Peguam bela menghujahkan SP6 sendiri tidak ingat nombor telefon Lekuk dan tidak pasti Lekuk yang didakwa bercakap dalam telefon dengan SP6 adalah orang yang sama dengan perayu di hadapan mahkamah ini. Kami tidak bersetuju dengan hujahan peguam bela. Meneliti keseluruhan keterangan, pada hemat kami Lekuk adalah sebenarnya perayu dalam kes ini walaupun SP6 dan Lekuk tidak pernah bertemu sebelum kejadian tangkapan dan rampasan pada 26 Januari 2013. Hujahan peguam bela bahawa hakim bicara bergantung kepada 'conjecture' adalah tidak tepat.

Konklusi

[37] Berdasarkan kepada keseluruhan keterangan dan juga hujahan peguam bela terpelajar, kami bersetuju bahawa terdapat merit dalam rayuan perayu terhadap sabitan. Kami mendapati sabitan terhadap perayu adalah tidak selamat. Kami membenarkan rayuan perayu. Sabitan dan hukuman oleh Mahkamah Tinggi diketepikan. Perayu dilepas dan dibebaskan daripada pertuduhan.